

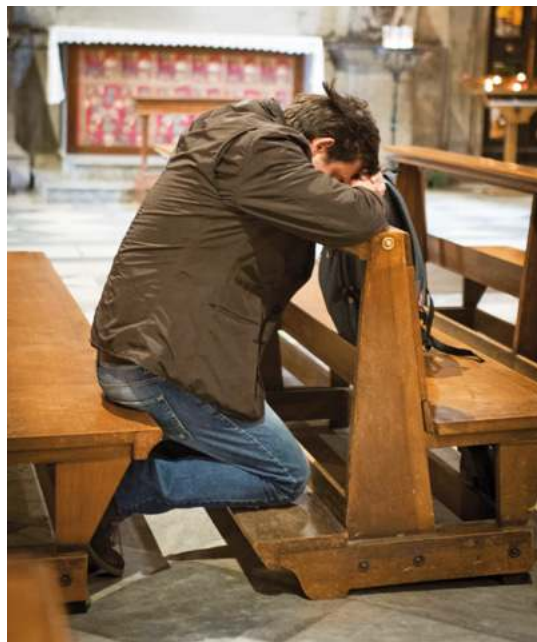

PARAULES DE VIDA

L'oració cristiana (i V)

Per al cristià el més important en l'oració no és el mètode o la tècnica, sinó «la presència del cor en Aquell a qui parlem en la pregària» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 2700). Per poder arribar a viure aquesta trobada, en la tradició de l'Església s'han consolidat tres maneres de pregar que no són incompatibles i que, en certa manera, tenen un caràcter progressiu.

En primer lloc està l'oració vocal. Constitueix el primer pas en el seu aprenentatge. Quan els deixebles li van demanar al Senyor que els ensenyés a pregar (*Lc 11,1*), va respondre amb el Pàrenostre. Igual que els salms, que són l'oració més important del poble d'Israel en l'Antic Testament, el Pàrenostre és per a ser recitat. De fet, el cristià recorre els seus primers passos en l'oració aprenent les pregàries fonamentals de la fe: l'oració dominical, la salutació a la Mare de Déu, la lloança a la Santíssima Trinitat, etc... L'oració vocal és un element indispensable de la vida cristiana: no es pot oposar a l'oració interior ni menysprear-la com una cosa pròpia de cristians poc formats. Les persones necessitem del llenguatge per expressar els nostres sentiments als qui estimem. Per això, quan l'oració vocal es viu en la presència de Déu i no cau en la rutina, és el primer pas per a l'oració contemplativa. Pensem en quants cristians al llarg dels segles en l'Església han progressat

en el camí de la santedat sent fidels a formes senzilles d'oració com el Sant Rosari.

A més de l'oració vocal està la meditació. Per al cristià aquesta no es redueix a analitzar els moviments interiors del propi esperit, sinó a confrontar la realitat de la pròpia vida amb la Paraula de Déu. Quan el creient es deixa il·luminar per aques-

ta Paraula descobreix la veritat sobre si mateix, arriba també a ser conscient del que Déu vol d'Ell i va progressant en el camí de la vida cristiana.

El cim de l'oració és la contemplació. És quan les paraules (oració vocal) i els pensaments (meditació) deixen pas a l'experiència de l'amor de Déu. En eixe moment l'orant centra la mirada de fe i el cor en el Senyor i creix en l'amor a Ell. Ací arriba a plenitud «l'oració del fill de Déu, del pecador perdonat que consent a acollir l'amor amb què és estimat i que vol respondre-li estimant encara més» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 2712). És l'expressió més senzilla i el cim de l'oració, perquè en ella les paraules i els pensaments es transformen en sentiments. Per això, l'oració vocal ben viscuda és la primera forma d'oració contemplativa.

La tradició de l'Església i la vida dels sants ens ensenyen que no pot haver-hi autèntica vida d'oració i autèntica unió amb Déu sense el fonament de la celebració dels sagraments, en els quals es viu objectivament aquesta unió. Per això, qualsevol misticisme que oposi la unió mística amb Déu a la que es realitza en els sagraments, o que porti a pensar que aquests són innecessaris o estan superats per les persones «espirituals», no pot considerar-se cristià.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

PALABRAS DE VIDA

Para el cristiano lo más importante en la oración no es el método o la técnica, sino «la presencia del corazón ante Aquel a quien hablamos en la oración» (*Catecismo de la Iglesia Católica*, 2700). Para poder llegar a vivir este encuentro, en la tradición de la Iglesia se han consolidado tres modos de orar que no son incompatibles y que, en cierto modo, tienen un carácter progresivo.

En primer lugar está la oración vocal. Constituye el primer paso en su aprendizaje. Cuando los discípulos le pidieron al Señor que les enseñara a orar (*Lc 11,1*), respondió con el Padrenuestro. Al igual que los salmos, que son la oración más importante del pueblo de Israel en el Antiguo Testamento, el Padrenuestro es para ser recitado. De hecho, el cristiano recorre sus primeros pasos en la oración aprendiendo las oraciones fundamentales de la fe: la oración do-

La oración cristiana (y V)

minical, el saludo a la Virgen María, la alabanza a la Santísima Trinidad, etc... La oración vocal es un elemento indispensable de la vida cristiana: no se puede oponer a la oración interior ni despreciarla como algo propio de cristianos poco formados. Las personas necesitamos del lenguaje para expresar nuestros sentimientos a los que amamos. Por ello, cuando la oración vocal se vive en la presencia de Dios y no cae en la rutina, es el primer paso para la oración contemplativa. Pensemos en cuántos cristianos a lo largo de los siglos en la Iglesia han progresado en el camino de la santidad siendo fieles a formas sencillas de oración como el Santo Rosario.

Además de la oración vocal está la meditación. Para el cristiano es-

ta no se reduce a analizar los movimientos interiores del propio espíritu, sino en confrontar la realidad de la propia vida con la Palabra de Dios. Cuando el creyente se deja iluminar por esa Palabra descubre la verdad sobre sí mismo, llega también a ser consciente de lo que Dios quiere de Él y va progresando en el camino de la vida cristiana.

La cima de la oración es la contemplación. Es cuando las palabras (oración vocal) y los pensamientos (meditación) dejan paso a la experiencia del amor de Dios. En ese momento el orante centra su mirada de fe y su corazón en el Señor y crece en el amor a Él. Aquí llega a plenitud «la oración del hijo de Dios, del pecador perdonado que consiente en acoger el amor con el que es amado y que quiere res-

ponder a él amando más todavía» (*Catecismo de la Iglesia Católica*, 2712). Es la expresión más sencilla y el culmen de la oración, porque en ella las palabras y los pensamientos se transforman en sentimientos. Por ello, la oración vocal bien vivida es la primera forma de oración contemplativa.

La tradición de la Iglesia y la vida de los santos nos enseñan que no puede haber autèntica vida de oración y autèntica unió con Dios sin el fundamento de la celebració de los sacramentos, en los que se vive objetivamente esa unió. Por ello, cualquier misticismo que oponga la unió mística con Dios a la que se realiza en los sacramentos, o que lleve a pensar que estos son innecesarios o están superados por las personas «espirituales», no puede considerarse cristiano.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Diumenge XXIII de durant l'any (A)

COMENTARI

Tots som responsables dels nostres germans

Probablement una de les coses més difícils és la correcció fraterna: dir-li a un germà que no actua bé en algun aspecte de la seva vida. Però això és el que demana Jesús: *Si el teu germà pecca, ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols; ... si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més; ... si tampoc no feia cas d'ells parla'n a la comunitat reunida.* Per tant la finalitat és que el nostre germà canviï de conducta, no fer-lo quedar malament. Per això primer ha de ser de tu a tu. Si això és suficient no cal dir res més. Si no canvia és quan s'ha de cercar el testimoni d'un altre o dos més, perquè puguin corroborar el que tu dius i perquè ell vegi que realment està actuant malament. I finalment, si no en fa cas, cal anar a la comunitat reunida perquè amb la força dels germans pugui apartar-se més fàcilment del seu mal camí. No es busca cap mena de xafarderia. I és que la conducta negativa d'un membre de la comunitat afecta la credibilitat de tota la comunitat sobretot quan aquesta és poc nombrosa. Però això suposa per una banda haver-nos examinat a nosaltres mateixos no fos cas que volguéssim corregir un defecte del nostre germà quan nosaltres el tenim i molt més gros. I ho fem amb una gran senzillesa, delicadesa i humilitat.

També el profeta Ezequiel parla de corregir: *Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meva. Si tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang.* El pecador mor per culpa seva, sens dubte, però tu també n'ets culpable. En la comunitat cristiana tots som responsables de la conducta dels nostres germans. I tot això des de l'amor: *L'únic deute vostre* —diu sant Pau— *ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres. Qui estima no fa cap mal als altres.* La correcció fraterna (que no és gens fàcil) només s'explica des de l'amor de qui corregeix i des de l'acollida fraterna de qui és corregit.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 33,7-9)

El Senyor em digué: «Fill d'home, t'he fet sentinella perquè vetllis sobre el poble d'Israel. Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meva. Si jo amenaço el pecador amb la mort i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang. Ara, si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva, i tu hauràs salvat la teva vida.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els vostres cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,8-10)

Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres.

Qui estima els altres, ha complert la Llei. No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament, es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix. Qui estima no fa cap mal als altres. Estimar és tota la Llei.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 18,15-20)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Si el teu germà pecca, ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat el germà. Si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no feia cas d'ells, parla'n a la comunitat reunida. Si ni tan sols de la comunitat no volia fer cas, considera'l com si fos un pagà o un públicà.

Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligareu a la terra, quedarà deslligat al cel. Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo soc enmig d'ells.»

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 33,7-9)

Esto dice el Señor: «A ti, hijo de hombre, te he puesto de centinela en la casa de Israel; cuando escuches una palabra de mi boca, les advertirás de mi parte. Si yo digo al malvado: «Malvado, eres reo de muerte», pero tú no hablas para advertir al malvado que cambie de conducta, él es un malvado y morirá por su culpa, pero a ti te pediré cuenta de su sangre. Pero si tú adviertes al malvado que cambie de conducta, y no lo hace, él morirá por su culpa, pero tú habrás salvado la vida.»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Massá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 13,8-10)

Hermanos:

A nadie le debáis nada, más que el amor mutuo; porque el que ama ha cumplido el resto de la ley. De hecho, el «no cometerás adulterio, no matarás, no robarás, no codiciarás», y cualquiera de los otros mandamientos, se resume en esto: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». El amor no hace mal a su prójimo; por eso la plenitud de la ley es el amor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 18,15-20)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si tu hermano pecca contra ti, repréndelo estando los dos a solas. Si te hace caso, has salvado a tu hermano. Si no te hace caso, llama a otro o a otros dos, para que todo el asunto quede confirmado por boca de dos o tres testigos. Si no les hace caso, díselo a la comunidad, y si no hace caso ni siquiera a la comunidad, considéralo como un pagano o un públicano.

En verdad os digo que todo lo que atéis en la tierra quedará atado en los cielos, y todo lo que desatéis en la tierra quedará desatado en los cielos. Os digo, además, que, si dos de vosotros se ponen de acuerdo en la tierra para pedir algo, se lo dará mi Padre que está en los cielos. Porque donde dos o tres están reunidos en mi nombre, allí estoy yo en medio de ellos.»